

ZKRVE
A
POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Z krve a popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová

Z krve a popela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Z KRVE
A
POPELA

Z KRVE
A
POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Illustrations © By Hang Le
Copyright © 2020 by Jennifer L. Armentrout
Translation © Pavla Kubešová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5331-8
ISBN e-knihy 978-80-253-5452-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5453-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5451-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Poděkování od autorky

V roce 2016 jsem s Laou Kayeovou stála na letišti v Cincinnati a pověděla jsem jí o svém nápadu na knihu s názvem *Z krve a popela*. Byla první osobou, která mi řekla: „Musíš se okamžitě pustit do psaní.“ Neudělala jsem to. Jednalo se o fantastický příběh, jaký jsem nikdy dřív nepsala, a pořád jsem si říkala, že potřebuju čas, abych zjistila, jestli bych tu šílenou myšlenku dokázala uchopit a udělat z ní něco smysluplného. Ale ten čas jsem nenašla v roce 2016, 2017, a dokonce ani 2018. Nenašla jsem si ho až do chvíle, kdy jsem mluvila s J. R. Wardovou o psaní knih srdce – knih, které nejsou takové, jaké jsou od nás očekávány, ale přesto je musíme napsat. Byl to právě tento rozhovor v září roku 2019, který mi dodal odvahu konečně si říct, že je čas tu knihu napsat. Takže, Lauro Kayeová a J. R. Wardová, vám dvěma jsem neskonale vděčná. Bez vás dvou by to *Z krve a popela* nikdy nezvládlo od nápadu k vydané knize.

Byli tu i jiní, kteří se zasadili o to, abych knihu dokončila. Brigid Kemmererová, jejíž nadšení, když jsem jí o knize pověděla, mě postrčilo, abych pokračovala v psaní, přestože jsem se necítila příliš silná v kramflecích. Dvojčlenný Hawkeův harém – Wendy Higginsová, která mi po přečtení knihy napsala krásná a inspirující slova, a Jen Fisherová, která se od třetí kapitoly do Hawkea zamilovala a poskytla mi nezměrnou zpětnou vazbu. Andrea Joanová, která mi v průběhu čtení

posílala celé odstavce textu svých připomínek. Čtenářská skupina JLAnders, která po uveřejnění upoutávky ihned naskočila na palubu a byla ochotná absolvovat tu cestu se mnou.

Původně jsem měla v plánu vydat knihu vlastním nákladem. Měla jsem k tomu spoustu důvodů, ale dva z nich pro mě byly nejdůležitější. Tím prvním byl můj cíl co nejdříve dostat knihu ke čtenáři. Tím druhým byla snaha napsat a vydat knihu bez očekávání a tlaku. Potom jsem se ale doslechla o nakladatelství Blue Box Press. Když jsem poznamenala jejich úžasnou práci na projektu „1001 Dark Nights“, kontaktovala jsem Liz Berryovou. Neměla jsem tušení, jak zareaguje, když jí prozradím, co píšu a jak to chci vydat. Vážně jsem si myslela, že diskuzi rovnou ukončí, ale neudělala to. Během toho jediného telefonního hovoru, a aniž by tu knihu četla, nejenže se rozhodla, že ji chce, ale taky mi poskytla, a to přísahám, marketingový plán, který obsahoval vše, co jsem chtěla. Věděla jsem, že ZK&P je ve skvělých rukou. MJ, Liz a Jillian (a Steve, kvůli jeho příběhům): Děkuji Vám, že jste se mnou skočili do neznáma. Vaše nadšení, láska, podpora a zpětná vazba pro mě byla během dokončování knihy naprosto neocenitelná. Celému týmu za touto knihou: Chelle, Jen Watsonová, Kim, děkuji Vám!

Děkuji Sarah J. Maasové za podporu. Až tě příště uvidím, vynasnažím se tě tajně nehladit po vlasech. Lexi Blakeová – vím docela jistě, že bez tvé rady bychom se pořád dokola dohadovaly o zadní obálce. Děkuji ti. A Hang Leová, ty jsi tak neuvěřitelně talentovaná. Stačí ti říct tři slova: meče, šípy a krvavý les a ty z tak strohého popisu vykouzlíš tu nejkrásnější obálku, jakou jsem v poslední době viděla. Jsi fantastická. Děkuji Stephanii Brownové za to, že se o všechno postarala, a Ernestu Floofingtonovi III. za to, že mi při práci dupal nad hlavou jako nějaký malý skřítek. Všem kritikům z čtenářské skupiny JLAnders, kteří mnohem dříve než všichni ostatní věděli, že chystám tuto knihu, děkuji, že si to nechali pro sebe a poskytli mi upřímnou kritiku. Nakonec děkuji tobě, čtenáři, který sis tuto knihu vybral a přečetl. Bez tebe by to nebylo možné.

souostroví Vodina

STROUDSKÉ
MŮŘE

Penswinth

Nehynonci vrchy
Masadonie

Krvavý les

New Haven

Isolní Níel

Trojřet

Whitebridge

Území mrtvých kostí

Carsadonie

KRÁLOVSTVÍ SOLIS

Časný konec

Západní vrcholy

Vrbové pláňe

Pustiny

py

Uranská zátoka

Pohoří Skatos

Záliv baha Saiona

Hory baha Nykta

MOŘE
BOHA SAIONA

Sanostrví Bele

MAPA SVĚTA

Kapitola 1

Našli Finleyho. Dnes večer. Ležel nedaleko Krvavého lesa. Byl mrtvý.“
„Zvedla jsem hlavu od karet a přes karmínově natřenou desku stolu jsem se podívala na tři muže naproti. Tohle místo jsem si vybrala schválně. Když jsem předtím kroužila mezi obsazenými stoly, z těch tří jsem necítila... nic.

Žádnou bolest, fyzickou ani duševní.

Obvykle jsem se nijak nesnažila zjistit, jestli někdo trpí bolestí. Dělat to bez důvodu mi připadalo velmi neurvalé, ale kdykoli jsem se octla v davu, bylo dost těžké regulovat, kolik si toho můžu dovolit cítit. Vždycky se našel někdo, jehož bolest byla tak hluboká, tak surová a jehož utrpení bylo tak hmatatelné, že jsem je cítila, aniž bych musela otevřít své smysly.

Většinou to nešlo jen tak přehlédnout a odejít pryč, protože takoví lidé svá muka vyzářovali do okolního světa.

Měla jsem zakázáno dělat cokoli jiného než to ignorovat. O daru, který mi propůjčili bohové, jsem nikdy nesměla mluvit, a hlavně nikdy, ale opravdu nikdy jsem s tím, co jsem vycítila, nesměla nic dělat.

Ovšem já jsem ne vždy dělala to, co jsem měla.

To bylo nabíledni.

Když jsem otevřela své smysly, abych se vyhnula těm, co trpí bolestí, překvapilo mě, že ty muže – navzdory způsobu, jakým si vydělávali na

živobytí – nic netrápilo. Byli to strážci z Výšiny – vysokánské zdi vystavěné z vápence a železa vytěženého v Západních vrcholech. Od doby, co před čtyřmi staletími skončila Válka dvou králů, Výšina obehnila celou Masadonii a chránila všechna města v království Solis. Její nižší verze obklopovala vesnice a výcviková místa, farmářské komunity a ostatní řídkěji obydlená města.

To, co strážci pravidelně viděli a museli dělat, jim často působilo muka. Jejich příčinou však nebyla jen zranění, ale i něco, co zacházelo mnohem hlouběji než roztržená kůže a pohmožděné kosti.

Pro dnešek se oprostili nejenom od své úzkosti, ale i od brnění a uniforem. Oblékli si volné košile a jelenicové kalhoty. Věděla jsem však, že i když jsou mimo službu, neustále se mají na pozoru před obávanou mlhou, všemi hrůzami, které ji doprovázely, i těmi, kdo pracují proti budoucnosti království. Byli po zuby ozbrojení.

Stejně jako já.

Pod záhyby pláště i tenkých šatů pod ním jsem v pouzdře na svém stehně skrývala dýku. Její chladný jílec se na mé kůži nikdy zvlášť neohřál. Dostala jsem ji ke svým šestnáctým narozeninám. Nebyla to má jediná zbraň, ani nejsmrtelnější, ale rozhodně jsem ji měla nejraději. Rukojet' byla vyrobena z kosti dávno vyhynulého vlkodlaka – tvora, který nebyl člověkem ani zvířetem, ale obojím – a čepel z krevelu nebo-li krvavého kamene, vybroušeného do smrtící ostrosti.

Možná jsem se dopouštěla něčeho neuvěřitelně lehkomyšlného, nevhodného a zcela zakázaného, ale nebyla jsem tak hloupá, abych vstoupovala na místo jako Rudá perla beze zbraně, schopnosti se jí ohánět a odhodlání ji popadnout a bez váhání použít.

„Mrtvý?“ zeptal se jiný strážce, mladší, s hnědými vlasy a jemným obličejem. Měla jsem dojem, že se jmenuje Airrick a že mu není víc než mých osmnáct. „Nejenom mrtvý, ale zbavený krve, rozžvýkaný, jako by se do něj pustili divocí psi, a roztrhaný na kusy.“

Zamrazilo mě a karty se mi před očima rozmazaly. Divocí psi nic takového nedělají. A v blízkosti Krvavého lesa, jediného místa na světě,

kde stromy krvácejí, takže jejich kůra i listy mají sytě karmínovou barvu, se navíc žádní divocí psi nevyskytují. Proslýchalo se o jiných zvířatech, o obzvláště velkých hlodavcích a mrchožroutech, kteří se živí mrtvolami těch, co se příliš dlouho zdrželi v lese.

„A vy víte, co to znamená,“ pokračoval Airrick. „Musejí být blízko. Zaútočí –“

„Nevím jistě, jestli je vhodné vést takový hovor,“ skočil mu do řeči starší strážce. Zнала jsem ho. Phillips Rathí. Sloužil na Výšině už celá léta, což bylo skutečně neslýchané. Strážci neměli příliš dlouhou životnost. Kývl mým směrem. „Je tu dáma.“

Dáma?

Jako dámy se označovaly jen Povznesené, pravdou ale bylo, že ani já jsem nebyla někdo, koho by kdokoli, zvláště v této budově, čekal uvnitř Rudé perly. Kdyby mě tu objevili, byla bych... no, ve větších potížích, než jsem kdy byla, a čelila bych krutému potrestání.

Byl by to trest, který by Dorian Teerman, vévoda z Masadonie, velmi rád vykonal. A kterému by byl nesmírně rád přítomen i jeho blízký důvěrník, lord Brandole Mazeen.

Při pohledu na snědého strážce jsem pocítila strach. Phillips v žádném případě nemohl znát mou totožnost. Horní část obličeje mi zakrývala bílá maska – už před lety jsem ji našla pohozenou v Královnině zahradě – a na sobě jsem měla obyčejný plášť azurové barvy, jež jsem si, ehm, půjčila od Britty, jedné z mnoha zámeckých služebných, kterou jsem zaslechla vyprávět o Rudé perle. Doufala jsem, že než jí jej ráno vrátím, nebude Britta svůj plášť postrádat.

Ale ani bez masky by mě moc lidí nepoznalo. Mohla bych spočítat na prstech jedné ruky, kolik lidí v Masadonii vidělo můj obličej, a žádný z nich tu dnes večer nebyl.

Jako Panna, jako Vyvolená, jsem si neustále zakrývala obličej i vlasy závojem, takže mi byly vidět jen rty a brada.

Pochybuju, že by mě Phillips poznal jen podle těch dvou rysů, ale kdyby ano, ani jeden z vojáků by tu teď jen tak neseděl. Okamžitě by

mě odvěkli, byť jemně, zpátky k mým poručíkům, vévodovi a vévodkyni z Masadonie.

Nebyl důvod k panice.

Přiměla jsem se uvolnit svaly na ramenou a krku a usmála jsem se. „Já nejsem žádná dáma. Klidně si povídejte, o čem chcete.“

„Tak či tak, bylo by lepší mluvit o něčem ne tak morbidním,“ odvětil Phillips a věnoval těm dvěma významný pohled.

Airrick se na mě podíval. „Omlouvám se.“

„Tvoje omluva není nutná, ale přesto ji přijímám.“

Třetí strážce zastrčil bradu, a zatímco mumlal stejnou omluvu, upřeně hleděl do svých karet. Zrůžověly mu přitom tváře, což mi připadalo velice rozkošné. Strážci, kteří sloužili na Výšině, prošli brutálním výcvikem a ovládali všechny druhy zbraní i boj muže proti muži. Všichni, co přežili první výpravu z Výšiny, prolili krev a na vlastní oči viděli smrt.

A tento muž se přesto červenal.

Odkašlala jsem si. Chtěla jsem zjistit, co byl Finley zač, zda to byl strážce z Výšiny, anebo patřil k lovcům, což byl útvar, který zajišťoval spojení mezi městy a doprovázel cestovatele a zboží. Lovci trávili polovinu roku mimo území chráněná Výšinou. Bylo to jedno z nejnebezpečnějších zaměstnání, a proto nikdy necestovali sami. I tak se někteří nikdy nevrátili.

Bohužel, mnozí z těch, co se vrátili, už nikdy nebyli stejní. V patách se jim táhla nekontrolovaně se šířící smrt.

Byli prokletí.

Vycítila jsem, že Phillips by jakýkoli další hovor na toto téma okamžitě ukončil, a tak jsem otázky, které mi tančily na špičce jazyka, raději ani nevyslovila. Pokud s ním byli další vojáci a zranilo je to, co Finleyho s největší pravděpodobností zabilo, nějakým způsobem se to dozvím.

Jen jsem doufala, že to nebude mezi výkřiky hrůzy.

Lidé v Masadonii neměli ve skutečnosti ponětí, kolik z těch, co se vrátili z území nechráněných Výšinou, bylo prokletých. Jen občas

někoho zahlédli tady a někoho tam, ale přesný počet neznali. Kdyby ano, mezi obyvatelstvem, které doopravdy nemělo představu o hrůzách vně Výšiny, by se neuvěřitelným způsobem rozšířila hrůza a panika.

Můj bratr Ian a já jsme tu představu měli.

Což bylo důvodem, proč, když se hovor u stolu stočil na všednější témata, jsem měla co dělat, aby roztála ledová vrstva pokrývající mé vnitřnosti. Zajištění bezpečí lidí pod ochranou Výšiny stálo nesčetné životy, ale nestačilo to – už dávno ne – nejen tady, ale v celém království Solis.

Smrt...

Smrt si vždycky našla cestu dovnitř.

Přestaň, okřikla jsem se v duchu, když mi došlo, že by mě moje obavy mohly zcela ochromit. Ale dnešek nebyl o věcech, o nichž jsem věděla a o nichž bych nejspíš vědět neměla. Dnešek byl o životě, o tom, že jsem nemusela být celou noc vzhůru, protože nemůžu spát, že jsem nemusela být sama a cítit se jako... jako bych neměla nad svým životem žádnou moc, jako bych neměla... ponětí, kdo jsem, kromě toho, co jsem.

V dalším kole mi zase rozdali špatné karty. S Ianem jsem je hrála dost často, abych věděla, že s tím, co držím v ruce, nic kloudného neudělám. Když jsem oznámila, že končím, strážci vstali a popřáli mi dobrý večer.

Procházela jsem mezi stoly, rukou v rukavici jsem si od číšníka vzala sklenici vychlazeného šampaňského a pokusila se znovu pocítit vzrušení, které mi vřelo v žilách, když jsem na počátku večera pospíchala ulicemi.

Zatímco jsem se rozhlížela po místnosti, hleděla jsem si svého a nechávala jsem si své pocity pro sebe. I když jsem nebrala v úvahu ty, kteří vyzařovali svá muka do okolního prostředí, nepotřebovala jsem se nikoho dotknout, abych zjistila, jestli trpí, nebo ne. Stačilo se na ně podívat a soustředit se. Utrpení se nedalo poznat podle vzhledu, a když jsem se na ně soustředila, nezměnili se. Jednoduše jsem to cítila.

Fyzická bolest byla téměř vždy horká, ale bolest, která nebyla vidět?

Ta byla téměř vždy chladná.

Necudné výkřiky a pískot mě vrátily zpátky do přítomnosti. Na kraji stolu, vedle toho, od něhož jsem právě odešla, seděla žena v rudém. Její róbu tvořily cáry rudého saténu a síťoviny, které jí sotva zakrývaly stehna. Nějaký muž sevřel v hrsti látku její průsvitné sukně.

S drzým úsměškem odstrčila jeho ruku pryč a položila se na stůl, až její tělo vytvořilo smyslnou křivku. Rozprostřela své blondaté kadeře po zapomenutých mincích a žetonech. „Kdo mě chce dnes vyhrát?“ pronesla hlubokým, kouřem zastřeným hlasem, zatímco si rukama přejížděla kolem pasu těsného korzetu. „Můžu vás ujistit, pánové, že vydržím déle než jakýkoli hrnec zlata.“

„A co když to bude remíza?“ zeptal se jeden muž, jehož dokonale střižený kabát dával tušit, že jde o úspěšného kupce či nějakého jiného obchodníka.

„Pak to pro mě bude mnohem zábavnější noc,“ poznamenala, položila si ruku na břicho a pak s ní sjela níž mezi –

S hořícími tvářemi jsem rychle uhnula pohledem, lokla si šampaňského a zadívala se k oslnivé záři růžovo-zlatého lustru. Rudá perla si očividně vedla dobře a její majitelé měli kvalitní napojení. Elektřina byla drahá a královský dvůr její odběr přísně kontroloval. Vzhledem k místnímu luxusu mě začalo zajímat, kdo patřil ke zdejší klientele.

Pod lustrem probíhala další karetní hra. Hrály i ženy s vlasy vyčesanými do složitých drdolů ozdobených drahými kameny a méně odvážnými šaty než ženy, které tu pracovaly. Byly to róby v jasných odstínech purpurové a žluté anebo v pastelových tónech modré a šeríkové.

Já jsem měla dovoleno nosit jen bílou, ať jsem byla ve svém pokoji, nebo na veřejnosti, což ovšem nebylo nijak často. Takže mě fascinovalo, jak různé barvy doplňovaly a zvýrazňovaly pleť nebo vlasy své nositelky. Dokázala jsem si představit, že já po většinu dní vypadám jako duch, který se v bílém hávu toulá po chodbách hradu Teerman.

I tyhle ženy měly na obličej masku a skrývaly svou totožnost. Přemýšlela jsem, kdo by to mohl být. Troufalé ženy, které jejich manželé

příliš často nechávali samotné? Mladé slečny anebo vdovy? Služebné nebo ženy, které pracovaly ve městě a vyšly se večer trochu pobavit? Anebo mezi těmi maskovanými ženami u stolu byli i páni čekatelé a dámy čekatelky? Přišli ze stejného důvodu jako já?

Z nudy? Ze zvědavosti?

Z osamění?

Pokud ano, byli jsme si podobní víc, než jsem si uvědomovala, přestože to byli druzí synové a dcery, věnovaní o svých třináctých narozeninách královskému dvoru během každoročního rituálu. A já... já jsem byla Penellaphe z hradu Teerman, z Balfourova rodu a královnina oblíbenkyně.

Byla jsem Panna.

Vývolená.

A za dobu kratší než jeden rok, o mých devatenáctých narozeninách, budu Povznesena a spolu se mnou i všechny čekatelky a čekatelé. Naše Povznesení bude jiné, ale bude největší od prvního požehnání, které nám bohové poskytli na konci Války dvou králů.

Kdyby přistihli je, nic moc by se jim nestalo, ale já... já bych čelila vévodově nelibosti. Ucítila jsem, jak se mi v nitru začíná rozrůstat vztek a mísit se s lepkavými zbytky znechucení a studu, a semkla jsem rty do tenké čárky.

Až moc dobře jsem znala ruce vévody, kterého zcela ovládala nepřirozená touha trestat.

Ale teď jsem na něho nechtěla myslet. Ani se strachovat z případného potrestání. Pokud bych to dělala, bylo by lepší, kdybych se vrátila do svých komnat.

Když jsem odtrhla pohled od stolu, všimla jsem si, že jsou v Perle i usmívající se a smějící se ženy, které na obličejích neměly masku a neskrývaly svou identitu. Seděly u stolů se strážci a obchodníky, postávaly v zastíněných výklencích a mluvily s maskovanými ženami, muži i zaměstnanci Rudé perly. Nestyděly se a nevadilo jim, že je někdo uvidí.

Ať to byl kdokoli, toužila jsem být svobodná jako ony.

Dnes jsem hledala nezávislost. Byla jsem maskovaná, nikdo mě neznal, takže kromě bohů nikdo netušil, že tu jsem. A co se týkalo bohů, už dávno jsem se rozhodla, že mají mnohem lepší věci na práci než trávit čas sledováním mé osoby. Koneckonců, kdyby mi věnovali pozornost, dávno by si mě vzali na paškál za spoustu zakázaných věcí, kterých jsem se dopustila.

Takže dnes večer jsem mohla být kýmkoli.

Svoboda, kterou jsem v tom nalézala, byla omamnější, než jsem si dokázala představit. Mnohem omamnější než nezralá semena máku, poskytovaná těmi, kteří je kouřili.

Dnes večer jsem nebyla Panna. Nebyla jsem Penellaphe. Byla jsem Poppy, což byla přezdívka, kterou mi dala moje matka a kterou mě nazýval jen můj bratr Ian a hrstka dalších lidí.

Jako Poppy jsem nemusela dodržovat žádná přísná pravidla ani plnit očekávání. Nestála jsem před Povznesením, které se blížilo rychleji, než jsem se na něj dokázala připravit. Neměla jsem strach, minulost ani budoucnost. Dnes večer jsem mohla aspoň pár hodin trochu žít a získat tolik zkušenosti, kolik jsem mohla, než mě vrátí do hlavního města, ke královně.

Než mě dají bohům.

Po zádech mi přešel mráz – nejistota spolu s trochou sklíčenosti. Obojí jsem zašlapala do země. Odmítla jsem se jimi zabývat. Lpět na tom, co mělo přijít a nedalo se změnit, mi nijak neprospívalo.

Kromě toho, Ian byl Povznesen před dvěma lety, a podle dopisů, které mi každý měsíc psal, byl pořád stejný. Jediným rozdílem bylo, že mi nevyprávěl pohádky svým hlasem, ale sprádal slova do dopisů. Zrovna minulý měsíc mi psal o dvou dětech, bratrovi a sestře, kteří se ponořili na dno Stroudského moře, aby se spřátelili s vodním lidem.

Usmála jsem se a zvedla číši k ústům. Neměla jsem tušení, kde na takové věci chodil. Pokud mi bylo známo, na dno Stroudského moře se nedalo ponořit a nikdo takový jako vodní lid neexistoval.

Krátce po Povznesení se na rozkaz královny a krále oženil s lady Claudeyaovou.

Ian o své manželce nikdy nemluvil.

Byl vůbec ve svém manželství šťastný? Úsměv na rtech mi povadl a můj pohled spočinul na narůžovělém perlivém nápoji. Nevěděla jsem to jistě, ale než se vzali, sotva se znali. Jak dlouho by se lidé měli znát, když spolu mají strávit celý život?

A Povznesení žijí velmi, velmi dlouho.

Pořád jsem si na Ianovo Povznesení nemohla zvyknout. Dosáhl ho jen s přímluvou královny, i když nebyl druhorozený. Jen proto, že já byla Pannou. Mě ale nečekal sňatek s cizím člověkem, dalším Povzneseným, někým, kdo bažil po kráse víc než po čemkoli jiném, protože půvab byl vlastností bohů.

A přestože jsem byla Panna, Vyvolená, nikdo mě nikdy nebude považovat za podobnou bohu. Podle vévody jsem nebyla krásná.

Byla jsem ošklivá.

Aniž bych si to uvědomila, dotkla jsem se drsné krajky na levé straně své masky. Rychle jsem rukou ucukla pryč.

Muž, v němž jsem poznala strážce, vstal od stolu a otočil se k ženě v bílé masce, jakou jsem měla i já, natáhl k ní ruku a promluvil k ní tak tiše, že jsem mu nerozuměla ani slovo. Ona mu odpověděla přikývnutím a úsměvem, načež vložila ruku do jeho dlaně. Vstala, kolem nohou se jí zavlínila sukně šeríkové barvy, a on ji odvedl k jediným dvěma dveřím na každém konci propojovacího pokoje. Ty pravé vedly ven. Levými se chodilo nahoru, k soukromým pokojům, kde se podle Britty odehrávaly nejrůznější věci.

Muž vzal maskovanou ženu do těch nalevo.

On ji požádal. Ona souhlasila. Cokoli tam nahoře dělali, dělali to dobrovolně a rádi, bez ohledu na to, zda to trvalo několik hodin, nebo celý život.

Ještě dlouho poté, co se za nimi ty dveře zavřely, jsem od nich nemohla odtrhnout oči. Byl to další důvod, proč jsem sem dnes přišla? Zažít... zažít rozkoš s někým, koho si sama vyberu?

Kdybych chtěla, mohla bych to udělat. Tajně jsem vyslechla hovor mezi dvěma čekatelkami, u nichž se nepředpokládalo, že zůstanou

nedotčené. Podle nich mohla... mohla žena dělat spoustu věcí, které jí přinášely rozkoš, aniž by přitom ztratila svou nevinnost.

Nevinnost?

To slovo jsem nenáviděla, ten význam, který se za ním skrýval. Jako by panenství určovalo moji dobrotu a cudnost a jeho přítomnost nebo nepřítomnost byla z nějakého důvodu mnohem důležitější než stovky mých dennodenních rozhodnutí.

Dokonce jsem i přemýšlela, co by se stalo, kdybych před bohy přišla a už nebyla pannou. Zavrhlí by všechno ostatní, co jsem udělala a neudělala?

Nevěděla jsem to jistě, ale doufala jsem, že to není ten případ. Ne proto, že bych měla v plánu mít teď nebo příští týden nebo... někdy sex, ale proto, že jsem chtěla mít možnost rozhodnout se sama.

Ačkoli, já vlastně ani neměla tušení, jak bych se mohla octnout v situaci, kde by se mi taková možnost vůbec nabízela. Ale dokázala jsem si představit, že by se pár ochotných účastníků, kteří by chtěli dělat věci, o nichž jsem slyšela, když si čekatelky povídaly o Rudé perle, našlo.

Přiměla jsem se znovu si loknout šampaňského a v hrudi jsem ucítila nervózní zatřepotání. V hrdle mě polechtaly sladké bublinky a zmírnily náhlé sucho v ústech.

Abych řekla pravdu, dnešní večer byl dílem okamžitého rozhodnutí. Po většinu noci jsem téměř do svítání nemohla usnout. A když jsem konečně usnula, většinou jsem si přála, aby se to nestalo. Jen tento týden mě už třikrát probudila strašlivá noční můra, při níž mi v uších zvonil můj vlastní křik. A když se takhle několikrát za sebou opakovaly, bylo to skoro jako předzvěst. Jako instinktivní schopnost vytušit bolest, jako varovný výkřik.

Mělce jsem se nadechla a vrátila se k ženě v rudé. Už neseděla na stole. Posadila se na klín obchodníkovi, který se jí ptal, co se stane, když vyhrájí dva muži. Prohlížel si svoje karty, ale ruku měl tam, kde ji předtím měla ona, zavrtanou hluboko mezi jejími stehny.

No páni.

Skousla jsem si ret, a dřív než mi zrudla celá tvář, jsem se přesunula do další místnosti. Oddělovala ji jen dílčí zeď a hrály se v ní další hry.

Bylo v ní více strážců, některé z nich jsem dokonce poznala. Patřili ke královské gardě. Byli to stejní vojáci jako ti, kteří pracovali na Výšíně, jenže tihle chránili Povznesené. Dříve se lidé pokoušeli unášet členy dvora kvůli výkupnému. V takových situacích obvykle nebyl nikdo vážně zraněn, ale docházelo i k jiným pokusům, které pramenily z úplně jiných a hlavně mnohem nebezpečnějších důvodů.

Stála jsem vedle rostliny v květináči s výraznými listy a maličkými rudými pupeny a přemýšlela, co mám dělat. Mohla bych se přidat k další hře anebo se dát do řeči s jedním z mnoha lidí u stolů, ale já nebyla v navazování nezávazného hovoru nijak zběhlá. Nepochybovala jsem, že bych vyhrkla něco bizarního anebo položila náhodnou a nesmyslnou otázku. Takže to nepřicházelo v úvahu. Možná bych se měla vrátit do svého pokoje. Připozdívalo se a –

Zalil mě zvláštní pocit. Začalo to jako brnění za krkem a s každou uplynulou vteřinou to zesilovalo.

Měla jsem dojem, jako by... jako by mě někdo pozoroval.

Rozhlédla jsem se po místnosti, ale nezaregistrovala jsem nikoho, kdo by mi věnoval pozornost. Vzhledem k tomu, jak silný ten pocit byl, jsem čekala, že bude někdo stát poblíž. Nitrem se mi začal šířit neklid. Už jsem se chtěla otočit k východu, když mě zaujalo několik tichých tónů zahraných na nějaký strunný nástroj a můj pohled spočinul na vzdušném, krvavě rudém závěsu, který se jemně vzdouval v závislosti na pohybu ostatních v podniku.

Zastavila jsem se a poslouchala zrychlující se a zpomalující tempo, k němuž se záhy přidalo hlasité dunění bubnu. Okamžitě jsem pustila z hlavy, že mě někdo sleduje. Pustila jsem z hlavy spoustu věcí. Hudba byla... jiná než cokoli, co jsem kdy slyšela. Byla fascinující a okouzlující. Zpomalovala a zrychlovala. Byla... smyslná. Co to služebná Britta povídala o tanci v Rudé perle? Když o něm mluvila, ztišila hlas a služebná, které to vyprávěla, se zatvářila dost pohoršeně.

Obešla jsem místnost a přiblížila se k závěsu. Natáhla jsem ruku, abych jej rozhrnula –

„Nemyslím, že tam chceš jít.“

Polekaně jsem se otočila. Za mnou stála žena – jedna z místních pracovnic. Poznala jsem ji. Ne proto, že když jsem vešla, visela na paži nějakého kupce či obchodníka, ale proto, že byla oslnivě krásná.

Měla černočerné kudrnaté vlasy a sytě hnědou kůži. Její šaty neměly rukávy, na hrudi byly hluboce vykrojené a přiléhaly jí k tělu jako tekutina.

„Promiň?“ vyhrkla jsem, protože jsem nevěděla, co jiného říct. Svěsila jsem ruku. „Proč bych nechtěla? Jenom tam tancuji.“

„Jenom tancují?“

Ohlédla se k závěsu. „Někteří tvrdí, že tančit znamená milovat se.“

„Já... já jsem nikdy nic takového neslyšela.“ Pomalu jsem se otočila. Skrz závěsy jsem siluety postav rozeznala snadno. Vířily v rytmu hudby po místnosti a jejich pohyby byly plně okouzující a ladné elegance. Někteří tančili sami, takže křivky jejich těl byly zcela zřetelné, zatímco ostatní...

Ostře jsem se nadechla a očima se rychle vrátila k ženě přede mnou.

Její rudě zvýrazněné rty se zvlhnily do úsměvu. „Ty jsi tu dnes poprvé, že?“

Otevřela jsem ústa, abych to popřela, ale ucítila jsem, jak mě celou polévá ruměncem. To bylo všeríkající. „Je to tak zjevné?“

Rozesmála se hlubokým, hrdelním smíchem. „Pro většinu lidí ne. Ale pro mě ano. Nikdy předtím jsem tě tu neviděla.“

„Jak to můžeš vědět?“ Dotkla jsem se své masky, abych se ujistila, že mi nesklouzla.

„Tvoje maska je v pořádku.“ V očích se jí podivně, vědoucně zablesklo. Mísila se jí v nich zlatá a hnědá barva. Oříškové zrovna nebyly. Na to byla jejich zlatá barva mnohem zářivější a teplejší. Připomněly mi někoho, kdo měl oči v barvě citrínu. „Poznám obličej, i když je napůl skrytý za škraboškou, a ten tvůj jsem tu ještě neviděla. Dnes večer tu jsi poprvé.“

Popravdě, nenapadlo mě, jak na tohle odpovědět.

„A pro Rudou perlu je to taky poprvé.“ Naklonila se ke mně a ztišila hlas. „Jelikož těmito dveřmi dosud nikdy nevstoupila Panna.“

Strašně jsem se vyděsila a pevně jsem sevřela kluzkou číši se šampaňským. „Nevím, co tím myslíš. Jsem druhá dcera –“

„Jsi jako druhá dcera, ale ne způsobem, jakým jsi to měla v úmyslu,“ přerušila mě a jemně mě pohladila po paži v plášti. „To je v pořádku. Nemáš se čeho bát. Tvoje tajemství si nechám pro sebe.“

Než jsem se zmožila na slovo, civěla jsem na ni snad celou věčnost. „Kdyby to tak bylo, proč by sis to tajemství nechávala pro sebe?“

„A proč ne?“ odvětila. „Co bych získala jeho vyzrazením?“

„Vysloužila by sis přízeň vévody a vévodkyně.“ Srdce mi bušilo jako o závod.

Přestala se usmívat a její výraz ztvrdl. „Nestojím o přízeň Povznesených.“

Vyslovila to, jako bych jí snad navrhovala, aby se ucházela o přízeň hromady bláta. Málem jsem jí uvěřila, ale nikdo, kdo žil v království, by nepromarnil šanci dosáhnout uznání Povznesených. Pokud ovšem...

Pokud ovšem nepatřil k těm, co neuznávali královnu Ileanu a krále Jalaru jako skutečné, právoplatné vládce. Pokud ovšem nepodporoval prince Casteela, samozvaného pravého dědice království.

Jenomže on nebyl princ ani dědic. Nebyl nic než pozůstatek Atlantie, zkorumpovaného a zkaženého království, které padlo na konci Války dvou králů. Netvor, který podněcoval chaos a působil krveprolití. Ztělesnění čirého zla.

Říkalo se mu Temný.

A přesto se našli lidé, kteří stáli za ním i za jeho nároky. Byli to odpadlí. Podíleli se na zmizení mnoha Povznesených a v minulosti prostřednictvím drobných manifestací a protestních akcí vyvolávali nepokoje. I pod vysokým trestem. Vlastně se tomu ani nedalo říkat soudní proces. Odpadlí totiž nedostali druhou šanci a nebyli ve vězení dlouho. Rozsudek smrti byl rychlý a definitivní.

V poslední době se to ale začalo měnit.

Mnoho lidí věřilo, že odpadlí jsou zodpovědní za tajemná úmrtí vysoce postavených příslušníků královské gardy. V Carsodonii, hlavním městě, se jich pár nevysvětlitelně zřítilo z Výšiny. Dvěma dalším v Pensdurthu, menším městečku na břehu Stroudského moře, nedaleko hlavního města, prostřelily hlavu šípy. Jiní jednoduše zmizeli v menších vesnicích a už o nich nikdy nikdo neslyšel.

V Trojřící, obchodním městě za Krvavým lesem, skončilo sotva před pár měsíci jedno násilné povstání krveprolitím. Panství Goldcrest, místní královské sídlo, bylo vypáleno a spolu se všemi chrámy srovnáno se zemí. Při požáru zahynul vévoda Everton i jeho sluhové a strážci. Vévodkyni se podařilo uniknout jen zázrakem.

Opadlí nebyli jen Atlanťané, kteří se skrývali mezi lidmi království Solis. Někteří z následovníků Temného neměli v žilách ani kapku atlantské krve.

Přimhouřila jsem oči a podezřívavě pohlédla na krásnou ženu. Mohla by patřit k odpadlým? Neuměla jsem si představit, jak by někdo mohl podporovat padlé království, bez ohledu na to, jak těžký nebo nešťastný život mohl mít. Ne když byli Atlanťané i s Temným zodpovědní za mlhu i za to, co v ní kvasilo. Za to, co pravděpodobně ukončilo Finleyeho život – co vzalo život mnohem více lidem, mé matce i mému otci, a co zanechalo moje tělo provrtané připomínkami hrůzy, které jsem v mlze zažila.

Na moment jsem své podezření potlačila a otevřela smysly ve snaze vycítit velkou bolest, něco, co bylo mimo fyzično a pramenilo buď ze žalu, anebo hořkosti. Takový druh bolesti, která nutila lidi provádět strašlivé věci, jimiž se pokoušeli své utrpení zmírnit.

Nic takového jsem z ní ovšem ani v nejmenším necítila.

To ale neznamenal, že nemohla patřit k odpadlým.

Žena naklonila hlavu. „Jak jsem řekla, pokud jde o mě, nemáš se čeho bát. Ale pokud jde o něho? To je něco jiného.“

„O něho?“ zopakovala jsem.

Ustoupila stranou, a když se otevřely hlavní dveře, závan chladného vzduchu oznámil příchod nových hostů. Dovnitř vstoupil muž a za ním starší džentlmen s pískově blond vlasy a větrem ošlehaným a sluncem opáleným obličejem –

Nevěřicně jsem vytřeštila oči. Byl to Vikter Wardwell. Co ten dělal v Rudé perle?

V duchu jsem uviděla obraz ženy v kratičkých šatech a s částečně odhalenými prsy a zamyslela jsem se nad tím, proč jsem tu já. A vytřeštila jsem oči ještě víc.

Ach, bohové!

Už jsem dál nechtěla přemýšlet nad účelem jeho návštěvy. Vikter byl ostřílený příslušník královské gardy, čtyřicátník, ale pro mě znamenal mnohem víc. Dýku, kterou jsem měla připevněnou na stehně, mi daroval on. A byl to také on, kdo se vzepřel zvyklostem a zajistil, abych uměla používat nejenom dýku, ale abych vládla i mečem, dokázala zasáhnout neviděný cíl šípem, a dokonce neozbrojená zvládla složit na zem muže dvakrát většího než já.

Vikter pro mě byl jako můj otec.

Zároveň byl mým osobním strážcem. Byl jím od chvíle, kdy jsem přijela do Masadonie. O své povinnosti se dělil s Rylanem Kealem. Ten nahradil Hannese, který před necelým rokem zemřel ve spánku. Byla to nečekaná ztráta, jelikož Hannesovi bylo jen málo přes třicet a těšil se vynikajícímu zdraví. Ranhojiči tvrdili, že musel trpět nějakým neznámým srdečním onemocněním. Přesto bylo velmi těžké pochopit, jak mohl někdo jít spát zdravý, a už se nikdy neprobudit.

Rylan věděl, že umím zacházet s dýkou, ale o mém výcviku netušil nic. Neměl ponětí, kam jsme se s Vikterem často ztráceli. Byl laskavý a pohodový, ale rozhodně jsme si nebyli tak blízcí jako s Vikterem. Kdyby se tady objevil Rylan, snadno bych vyklouzla ven.

„Do háje,“ zaklela jsem, otočila se, sáhla dozadu a přetáhla si přes hlavu kápi pláště. Moje vlasy měly dost nápadný odstín spálené mědi, ale Vikter by mě poznal, i když jsem je měla schované a obličej mi zakrývala maska.

Měl šestý smysl, který mívají rodiče a který se ozývá, kdykoli se jejich dětem děje něco zlého.

Když jsem se ohlédla zpátky ke dveřím, sevřel se mi žaludek. Uviděla jsem ho sedět u jednoho ze stolů přímo naproti dveřím – jedinému východu.

Bohové mě nenáviděli.

Vážně, nenáviděli mě, protože mi bylo jasné, že si mě Vikter nepochybně všimne. Určitě by mě nenahlásil, ale raději bych vlezla do díry plné švábů a pavouků, než abych zrovna jemu vysvětlovala, proč jsem byla v Rudé perle. A následovalo by pokárání. Ne proslovy a tresty, které tak rád vykonával vévoda, ale skutečné pokárání, které by mi zalezlo pod kůži a několik dní by mi z něj bylo nanic.

Hlavně proto, že jsem se nechala přistihnout při něčem, co takové pokárání zasloužilo.

A upřímně, nechtěla jsem vidět Vikterův výraz až zjistí, že vím o jeho přítomnosti. Nenápadně jsem se podívala jeho směrem a –

Ach, bohové. Zrovna si k němu klekla žena a položila mu ruku na stehno!

„To je Sariah,“ vysvětlila žena vedle mě. „Sotva ten muž přijde, zjeví se po jeho boku. Myslím, že je do něho zamilovaná.“

Pomalů jsem se k ní otočila. „Chodí sem často?“

Zavlnil se jí jeden koutek úst. „Dost často, aby věděl, co se děje za tím rudým závěsem a –“

„To stačí,“ přerušila jsem ji. Potřebovala jsem se rozmyslet. „Už nechci nic slyšet.“

Tiše se zasmála. „Tváříš se jako někdo, kdo se potřebuje schovat. A ano, v Rudé perle se takový výraz pozná velice snadno.“ Obratně vzala mou číši šampaňského. „Nahoře je momentálně několik prázdných pokojů. Zkus šesté dveře nalevo. Najdeš tam útočiště. Přijdu pro tebe, až tady bude bezpečno.“

Podezřívavě jsem se na ni podívala, ale dovolila jsem, aby mě vzala za paži a odvedla ke dveřím nalevo. „Proč mi pomáháš?“

Otevřela dveře. „Protože každý si zaslouží trochu žít, třebaže jen pár hodin.“

Když zopakovala, co jsem si před pár minutami sama myslela, ohromením mi spadla brada. Zůstala jsem oněměle stát.

Mrkla na mě a zavřela za mnou dveře.

Skutečnost, že odhalila mou identitu, mohla být dílem náhody. Ale říct mi totéž, co jsem si předtím sama myslela? To přece nebylo možné. Ze rtů mi uniklo drsné pousmání. Ta žena mohla patřit k odpadlým, anebo přinejmenším nebyla fanouškem Povznesených. Ale taky to mohla být jasnovidka.

Myslím, že jich moc nezůstalo.

Pořád jsem nemohla uvěřit, že tu je Vikter – že sem přichází tak často, až ho jedna z těch žen v rudých šatech začala mít ráda. Nevěděla jsem jistě, proč mě to tak překvapilo. Příslušníci královské gardy přece neměli zakázáno vyhledávat potěšení, nebo se dokonce oženit. Mnozí z nich byli dost... promiskuitní, jelikož jejich životy byly plné nebezpečí a mnohdy i velmi krátké. Jenže Vikter měl ženu, která zemřela dlouho předtím, než jsem ho poznala. Zemřela při porodu a spolu s ní i jejich dítě. Vikter svou Camiliu pořád miloval stejně silně, jako když žila a dýchala.

Ale to, co nacházel tady, nemělo s láskou nic společného, že? A všichni se občas cítili osamocení, bez ohledu na to, zda jejich srdce patřila někomu, koho mohli, nebo nemohli mít.

Trochu mě to rozesmutnilo, ale otočila jsem se k úzkému schodišti osvětlenému olejovými nástěnnými svícny. Ztěžka jsem vydechla. „Do čeho jsem se to dostala?“

To věděli pouze bohové a teď už nebylo cesty zpět.

Zajela jsem rukou pod plášť a cestou po schodech nahoru jsem ji držela poblíž jílce své dýky. Chodba ve druhém patře byla širší a překvapivě tichá. Nevěděla jsem, co jsem čekala, ale myslela jsem, že uslyším... zvuky.

Zakroutila jsem hlavou a začala počítat, dokud jsem nenarazila na šesté dveře nalevo. Zkusila jsem vzít za kliku a zjistila, že dveře nejsou

zamčené. Začala jsem je pomalu otvírat, ale pak jsem se zastavila. Co jsem to dělala? Vždyť za těmi dveřmi mohl číhat kdokoli nebo cokoli. Ta žena dole –

Vtom se otevřely vedlejší dveře a chodbou se rozlehl zvuk mužského smíchu. V panice jsem rychle skočila do pokoje a zavřela za sebou.

S tlukoucím srdcem jsem se rozhlédla kolem sebe. Nebyly tam žádné lampy, jen víceramenný svícen na krbové rímse. Naproti prázdnému krbu stála pohovka. Aníž bych se musela otočit, věděla jsem, že jediným dalším kusem nábytku je postel. Zhluboka jsem se nadechla a ucítila vůni svíček. Skořice? Ale ucítila jsem i něco jiného, něco, co mi připomínalo vůni tmavého koření a borovice. Pomalu jsem se otočila –

Kolem pasu mě objala paže a přitáhla k velmi pevnému a velmi mužnému tělu.

„Tohle,“ zašeptal hluboký hlas, „je nečekané.“

Kapitola 2

Zaskočeně jsem zvedla hlavu. Vikter mě učil, abych takovou chybu nikdy neudělala. Měla jsem sáhnout pro svou dýku, ale namísto toho jsem tam stála, zatímco mě ten muž ještě pevněji objal kolem pasu a položil mi ruku na bok.

„Ale velice vítané překvapení,“ pokračoval muž a pustil mě.

Konečně jsem se probrala ze své otupělosti a otočila se obličejem k němu. S kápí na hlavě jsem se natáhla pro svou dýku. Zvedla jsem oči... a pak ještě víc.

Ach, moji bohové.

Zůstala jsem stát jako přimražená. Pohled na jeho obličej v jemné záři svící mě naprosto ochromil a připravil o poslední zbytky zdravého rozumu.

Přestože jsem s ním nikdy nemluvila, věděla jsem, kdo je to.

Hawke Flynn.

Všichni na hradě Teerman zaznamenali před několika měsíci příjezd strážce z Výšiny, který se vrátil z Carsodonie, hlavního města. Já jsem nebyla výjimkou.

Chtěla jsem zalhat sama sobě a tvrdit, že to bylo jen kvůli jeho výšce – byl asi o třicet centimetrů vyšší než já. Anebo proto, že se pohyboval s dravou ladností a plynulostí, typickou pro obrovské, šedé jeskynní kočky, které se obvykle proháněly Pustinou. Jednu z nich jsem jako dítě

zahlédla přímo v královnině paláci. Byla zavřená v kleci a způsob, jakým se v příliš malé ohradě neustále pohybovala sem a tam, mě zároveň fascinoval i děsil. Nejednou jsem viděla, že se Hawke pohybuje stejně. Jako by byl v kleci. Mohlo to být autoritou, která jako by vyzařovala z jeho tváře, přestože nemohl být o moc starší než já – možná byl stejně starý jako můj bratr nebo o rok dva starší. Možná to bylo jeho schopností zacházet s mečem. Jednoho rána jsem s vévodkyní stála na jednom z mnoha balkónů hradu Teerman a sledovala cvičiště pod námi. Pověděla mi, že Hawke přijel z hlavního města s vynikajícím doporučením a byl na dobré cestě stát se nejmladším příslušníkem královské gardy. Oči přitom upírala na Hawkeovy paže lesklé potem.

A já taky.

Od jeho příjezdu jsem se častokrát schovávala v zastíněných výklencích a pozorovala, jak cvičí s ostatními strážci. Kromě pravidelných týdenních setkání městské rady ve Velkém sále to byla jediná příležitost, jak ho zahlédnout.

Můj zájem ale mohl jednoduše plynout ze skutečnosti, že Hawke byl... no, nádherný.

Nestávalo se často, že se něco takového dalo prohlásit o muži, ale nenapadlo mě žádné jiné slovo. Měl husté tmavé vlasy, které se mu vzadu na krku kroutily. Často mu padaly dopředu a dotýkaly se jeho stejně tmavého obočí. Pláně a vrcholy jeho obličeje ve mně vyvolávaly touhu po talentu v zacházení se štětcem či perem. Měl výrazné a široké lícní kosti a na strážce až překvapivě rovný nos. Mnoho z nich jej totiž mělo zlomený. Měl pevné, hranaté čelisti a příjemně tvarovaná ústa. Párkrát jsem zahlédla, jak se usmívá. Pravá strana jeho rtů se zvedla a ve tváři se mu objevil hluboký dolíček. Netušila jsem, jestli měl v tu chvíli podobný dolíček i na levé straně. Ale nejúchvatnějším rysem byly jeho oči.

Připomínaly med. Tak pozoruhodnou barvu očí jsem nikdy předtím neviděla. Pod jeho pohledem si člověk připadal nahý. Věděla jsem to, protože jsem to cítila během setkání rady ve Velkém sále, ačkoli přitom neviděl můj obličej, a dokonce ani moje oči. Jeho zájem nejspíš plynul ze

skutečnosti, že jsem byla první Panna po několika stoletích. Kdykoli jsem se octla na veřejnosti, lidé na mě vždycky zírali, ať to byli strážci, čekatelky nebo čekatelé, anebo úplně obyčejní lidé.

Mohlo se mi to ale jen zdát. Tajně jsem si přála, aby na mě byl stejně zvědavý jako já na něj.

Možná upoutal mou pozornost ze všech těch důvodů, ale existoval ještě jeden, který jsem se styděla přiznat.

Jakmile jsem ho uviděla, schválně jsem k němu otevřela své smysly. Bez dobrého důvodu to nebylo správné, to jsem věděla. Mou invazi nemohlo nic ospravedlnit. Nemohla jsem se vymluvit na nic jiného než na snahu zjistit, proč se pohybuje jako kočka v kleci.

Hawke vždy trpěl bolestí.

Ne fyzickou. Bylo to něco hlubšího, co jsem cítila na kůži jako ostré úlomky ledu. Bylo to surové a nekonečné. Ale utrpení, které ho pronásledovalo jako stín, jej nikdy úplně neochromilo. Kdybych neprojevila zájem, nikdy bych jeho utrpení nevyčítala. Nějak se mu dařilo udržet tu agónii pod kontrolou. Neznala jsem nikoho jiného, kdo by to dokázal.

Ani z Povznesených.

Ačkoli jsem věděla, že Povznesení můžou trpět fyzickou bolestí, já z nich nikdy nic necítila. Skutečnost, že jsem si nikdy nemusela dělat starosti se zachycením zbytků jejich bolesti, by mě měla nutit vyhledávat jejich přítomnost, ale mně namísto toho naskakovala husí kůže.

„Dnes večer jsem tě nečekal,“ promluvil Hawke. Věnoval mi ten svůj poloviční úsměv. Takový, při němž neukázal zuby, v pravé tváři se mu objevil dolíček, ale očima se při něm neusmál. „Bylo to sotva pár dní, kočička.“

Kočičko?

Otevřela jsem pusku, ale hned jsem ji zase zavřela. Došlo mi to. Zamžourala jsem. Myslel si, že jsem někdo jiný! Někdo, s kým už se zjevně předtím setkal. Sklopila jsem oči ke svému plášti – k tomu vypůjčenému kusu oblečení. Byl poměrně osobitý, bledě modrý a olemovaný bílou kožešinou.

Britta.

Myslel si, že jsem Britta?

Byly jsme přibližně stejně vysoké, menší než průměr, a plášť skryl tvar mého těla, které nebylo tak hubené jako její. Bez ohledu na to, jak moc jsem byla aktivní, nemohla jsem dosáhnout ztepilosti vévodkyně z Teermanu nebo jiných dam.

Z nevysvětlitelných důvodů byla jedna část mého já, ta skrytá... zklamaná, možná na hezkou služebnou dokonce trochu žárlila.

Přejela jsem Hawkea pohledem. Měl na sobě černou košili a jezdecké kalhoty, oblečení, jaké strážci nosili pod brněním. Přišel sem rovnou ze služby? Znovu jsem se krátce rozhlédla po celé místnosti. Vedle pohovky stál malý stolek a na něm dvě sklenice. Než jsem přišla, Hawke tu nejspíš nebyl sám. Mohl být s někým jiným? Postel za ním byla ustlaná a nevypadala, že by v ní kdokoli... spal.

Co jsem měla dělat? Otočit se a utéct? To by bylo divné. Určitě by se na to Britty zeptal. Kdyby se mi podařilo vrátit plášť, aniž by si toho všimla, byla bych z obliga.

Jenomže dole nejspíš dosud seděl Vikter a ta žena tam beztak byla taky –

Moji bohové, určitě to byla jasnovidka. Musela vědět, že je tihle pokoj obsazený. Jistě mě sem poslala schválně. Věděla, že je tu Hawke a že si mě může splést s Brittou?

Připadalo mi to příliš nereálné, než abych tomu mohla uvěřit.

„To Pence ti prozradil, že jsem tady?“ zeptal se.

Zadrhl se mi dech a srdce mi začalo tlouct jako splašené. Pence byl strážce z Výšiny, přibližně stejně starý jako Hawke. Měl světlé vlasy, pokud mě neklamala paměť, ale dole jsem ho nikde neviděla. Zavrtěla jsem hlavou.

„Takže jsi mě hledala? Možná dokonce sledovala?“ chtěl vědět a tiše si přitom odfrkl. „Budeme si o tom muset promluvit, že ano?“

V jeho hlase jsem zaslechla výhrůžku. Představa, že ho Britta pronásleduje, ho nejspíš nijak zvlášť nepotěšila.

„Ale zdá se, že dnes ne. Jsi podivně tichá,“ zamyslel se. Jak jsem znala Brittu, nikdy se nechovala ostýchavě.

Ale kdybych promluvila, okamžitě by poznal, že nejsem služka, a já... já jsem nebyla připravená na to, aby mě poznal. Vlastně jsem nevěděla jistě, nač jsem připravená. Ruku už jsem dávno neměla na dýce a vůbec jsem nevěděla, co to znamená. Věděla jsem jen, že mi srdce stále bije jako o závod.

„Nemusíme mluvit.“ Natáhl se po lemu své košile, a než jsem se stáhla znovu nadechnout, přetáhl si ji přes hlavu a odhodil ji stranou.

Pootevřela jsem rty a vykulila oči. Mužskou hrud' už jsem viděla, ale tu jeho nikdy. Pod tenoučkou košilí, v níž strážci cvičili, se mu nyní viditelně rýsovaly a napínaly svaly. Měl široká ramena i hrud', obojí vypracované dlouholetým intenzivním výcvikem. Pod pupkem mu rostly jemné chloupky, které se ztrácely pod lemem kalhot. Pokračovala jsem pohledem ještě níž a v tu chvíli jsem znovu ucítila, jak začínám hořet. Nebyl to ale jen ruměnc, který mi zbarvil kůži do ruda. Ten žár tentokrát zachvátil i mou krev.

Dokonce i ve světle svíček bylo vidět, jak těsné mu ty kalhoty byly, jak mu obepínaly tělo a jak málo místa ponechávaly mé představitosti.

A moje představitost byla opravdu bohatá. Především díky neustálému sklonu čekatelek přehánět a mému neustálému sklonu je tajně poslouchat.

V břiše jsem ucítila podivné víření. Nebylo nepříjemné. Vůbec ne. Bylo horké a lechtivé a připomínalo mi můj první doušek šampaňského.

Hawke přistoupil blíž. Moje svaly mě ponoukaly k úprku, ale já silou vůle zůstala stát na místě. Věděla jsem, že bych měla uhnout. Že bych měla promluvit a dát najevo, že nejsem Britta. Že bych měla okamžitě odejít. Způsob, jakým se ke mně kradl, jakým jeho dlouhé nohy ukrajovaly vzdálenost mezi námi, mi naznačil jeho úmysly, i kdyby si předtím nesundal košili. A přestože jsem měla jen nepatrné – no tak dobře, absolutně žádné – zkušenosti, bylo mi jasné, že pokud přijde až

ke mně, určitě se mě dotkne. A nejenom to. Mohl by udělat mnohem víc. Třeba mě políbit.

A to bylo zakázáno.

Byla jsem Panna, Vyvolená. Nemluvě o tom, že mě považoval za jinou ženu, a než jsem přišla, zjevně byl v této místnosti s někým jiným. Což neznamenal, že tu s někým opravdu byl, jen že mohl být.

Pořád jsem se nepohnula ani nepromluvila.

Čekala jsem. Srdce mi tlouklo tak zběsile, že jsem málem omdlela. Mé ruce i nohy zachvátil jemný třas.

A já se přitom nikdy předtím netřásla.

Co to děláš? zašeptal rozumný, uvážlivý hlas v mé hlavě.

Žiju, odpověděla jsem.

A chováš se přitom neuvěřitelně hloupě, odporoval hlas.

To ano, ale pořád jsem nehnutě stála na místě.

Se smysly rozjitřenými na nejvyšší míru jsem sledovala, jak se Hawke zastavil přede mnou, zvedl ruce a do jedné vzal špičku mé kápě. Na moment jsem si myslela, že mi ji stáhne a šaráda skončí, ale neudělal to. Kápě mi sklouzla jen o pár centimetrů níž.

„Netuším, co za hru dnes večer hraješ.“ Jeho hluboký hlas zněl ochraptěle. „Ale jsem ochotný to zjistit.“

Druhou rukou mě popadl kolem pasu. Přitiskl si mě k hrudi a já zaplapala po dechu. Vůbec se to nepodobalo krátkým objetím od Viktera. Žádný muž mě předtím takto nedržel. Mezi jeho hrudí a mou nebyl ani centimetr místa. A ten dotek zamával všemi mými smysly.

Zvedl mě, nejdřív na špičky a pak úplně do vzduchu. Měl ohromnou sílu, protože jsem nebyla zrovna lehká. Ohromeně jsem mu položila ruce na ramena. Žár, který vyzařoval z jeho pevné kůže, jako by mi propálil rukavice, pláště i tenkou bílou řízu, v níž jsem obvykle spala.

Sklonil hlavu a já jsem na rtech ucítila jeho horký dech. Tělo se mi zachvělo očekáváním, ale zároveň se mi žaludek sevřel nejistotou. Na bitvu těch dvou pocitů ale nebyl čas. Hawke se otočil a vyrazil vpřed se stejnou kočičí ladností, jakou jsem u něho viděla už dřív. Než jsem se párkrát

roztřeseně nadechla, položil mě na postel. Silně, ale opatrně, jako by si byl vědom své síly. Lehl si na mě. Ruce položil na postel za mou hlavu a svou vahou mě zatlačil do postele. Pak přitiskl ústa k mým rtům.

Hawke mě políbil.

Nebylo to sladké ani jemné, jak jsem si představovala. Bylo to tvrdé a ochromující a žádostivé, a když jsem se ostře nadechla, využil toho a polibek ještě prohloubil. Když se jazykem dotkl toho mého, polekala jsem se. Zmocnila se mě nejen panika, ale zároveň i něco jiného, něco mnohem silnějšího – rozkoš, jakou jsem dosud nezažila. Chutnal po zlatém likéru, který jsem jednou tajně olízla. Ten dotek jeho jazyka jsem cítila v každé části svého těla. Projevilo se to chvěním po celé kůži, nevysvětlitelnou tíhou na hrudi, tím vířícím, svírajícím pocitem v břiše a ještě níž, kde mi náhle začala pulzovat krev mezi nohama. Zachvěla jsem se a zaryla mu prsty do masa. Najednou mě mrzelo, že mám rukavice, protože jsem se chtěla dotýkat jeho kůže, i když jsem pochybovala, že bych se v tomto stavu dokázala soustředit na jeho pocity. Naklonil hlavu. Ucítila jsem, jak se o mě otřel svými podivně ostrými –

Bez varování přerušil polibek a zvedl hlavu. „Kdo jsi?“

S podivně zpomalenými myšlenkami a bzučící kůží jsem otevřela oči. Tmavé vlasy mu spadly do čela. Jeho rysy byly v mdlém, mihotajícím se světle zastíněné, ale měla jsem dojem, že má naběhlé rty. Přinejmenším jsem cítila, že ty moje jsou.

Hawke si počínal příliš rychle, než abych mohla sledovat jeho pohyby. Strhl mi kápi a odhalil můj zamaskovaný obličej. Povytáhl obočí a ve stejné chvíli se zvedla i mlha z mé mysli. Přestože mě z polibku dosud brněly rty, srdce mi poskočilo z úplně jiného důvodu.

Byl to můj první polibek.

Hawke ke mně zvedl své zlaté oči a vytáhl ruku zpod mého krku. Když vzal pramen mých vlasů a natočil jej ke světlu, až zazářil sytou kaštanovou barvou, napnula jsem se. Naklonil hlavu.

„Rozhodně nejsi ta, za niž jsem tě považoval,“ zamumlal.

„Jak jsi to poznal?“

„Protože když jsem naposledy líbal majitelku tohoto pláště, málem mi vysála jazyk.“

„Aha,“ šeptla jsem. Měla jsem to udělat? Neznělo to jako něco příjemného.

Civěl na mě, a zatímco polovinou těla dosud ležel na mně, hodnotil mě pohledem. Jednu nohu měl vraženou mezi mýma a já jsem absolutně neměla ponětí, jak se to stalo. „Už tě někdo předtím políbil?“

Zahořela jsem v obličejí. Ach, bohové, bylo to tak zjevné? „Ano!“

Jeden koutek jeho úst se otočil směrem vzhůru. „Vždycky lžeš?“

„Ne!“ zalhala jsem okamžitě.

„Lhářko,“ zamumlal, téměř jako by si ze mě utahoval.

Zachvátil mě stud, zadusil chvějivou rozkoš, jako bych se octla v ledové zimní vánici. Strčila jsem do jeho nahé hrudi. „Měl bys slézt.“

„Měl jsem to v plánu.“

Způsob, jakým to řekl, mě přiměl přimhouřit oči.

Hawke se zasmál. Bylo to... bylo to poprvé, co jsem slyšela jeho smích. Kdykoli jsem ho viděla ve Velkém sále, byl tichý a vyrovnaný. Jen při výcviku jsem zahlédla ten jeho úsměv na půl úst. Ale nikdy se nezasmál. A s tím utrpením, které, jak jsem věděla, přetrvávalo pod povrchem, jsem nevěděla jistě, zda se vůbec někdy smál.

Ale teď se zasmál a ten smích zněl nefalšovaně, sytá a příjemně a zaburácel mnou až po konečky prstů na nohou. Po chvíli mi došlo, že to bylo nejvíc slov, co jsem od něho kdy slyšela. Měl nepatrný přízvuk, téměř jako by zpíval. Nepodařilo se mi jej určit, ale pravdou bylo, že jsem dosud pobývala jen v hlavním městě a tady. Navíc se mnou nikdy nemluvalo mnoho lidí, ani kolem mě, pokud věděli o mé přítomnosti. Klidně to mohl být docela běžný přízvuk.

„Opravdu by ses měl hnout,“ vybídla jsem ho, přestože se mi líbilo, jak na mně ležel.

„Cítím se pohodlně, kde jsem,“ odvětil.

„No, ale já ne.“

„Prozradíš mi, kdo jsi, princezno?“

„Princezno?“ zopakovala jsem. V celém království žádné princezny ani princové nebyli, kromě Temného, který sám sebe nazýval princem. Ne od doby, kdy Atlantie přestala vládnout.

„Jsi dost náročná.“ Pokrčil jedním ramenem. „Umím si představit, že taková princezna bývá náročná.“

„Já nejsem náročná,“ prohlásila jsem. „Slez ze mě.“

Povyτάhl obočí. „Opravdu?“

„Když tě požádám, abys ze mě slezl, neznamená to, že jsem náročná.“

„V tom se neshodneme.“ Odmlčel se. „Princezno.“

Zacukaly mi rty, ale úsměv se mi podařilo potlačit. „Tak bys mi neměl říkat.“

„Tak jak ti mám říkat? Třeba tvým jménem?“

„Jsem... jsem nikdo,“ vyhrkla jsem.

„Nikdo? To je ale zvláštní jméno. Mají holčičky s takovým jménem ve zvyku nosit oblečení někoho jiného?“

„Já nejsem holčička,“ obořila jsem se na něj.

„Doufám, že nejsi.“ Zarazil se a zamračeně si mě změřil. „Kolik je ti let?“

„Dost na to, abych tu byla, pokud ti dělá starosti zrovna tohle.“

„Jinými slovy, jsi dost stará, aby ses přestrojila za někoho jiného, přiměla ostatní, aby si mysleli, že jsi tou druhou osobou, a pak jim dovolila, aby tě políbili –“

„Chápu, co říkáš,“ skočila jsem mu do řeči. „Ano, jsem dost stará na všechny ty věci.“

Jedno obočí povytáhl ještě víc. „Povím ti, kdo jsem já, ačkoli mám dojem, že už to víš. Jsem Hawke Flynn.“

„Ráda tě poznávám,“ řekla jsem, i když jsem se kvůli tomu vzápětí začala cítit hloupě.

Dolíček v jeho pravé tváři se ještě prohloubil. „Teď máš říct své jméno ty.“

Moje rty ani jazyk se nepohnuly.

„Pak tě musím dál nazývat princeznou.“

Jeho oči teď byly mnohem vřelejší. Chtěla jsem vědět, zda se jeho bolest zmírnila, ale podařilo se mi tomu nutkání odolat. Možná že jeho bolest zmizela. A kdyby ano...

„Mohla bys mi aspoň povědět, proč jsi mě nezastavila,“ nadhodil předtím, než jsem podlehla zvědavosti a otevřela své smysly.

Sama jsem tomu nerozuměla, a tak jsem netušila, jak odpovědět.

Jeden koutek jeho rtů se stočil nahoru. „Vím jistě, že je v tom víc než jen můj odzbrojující vzhled.“

Nakrčila jsem nos. „No jistě.“

Unikl mu další krátký, překvapený smích. „Myslím, že jsi mě právě urazila.“

Zahanbeně jsem sebou trhla. „To jsem neměla v úmyslu –“

„Zranila jsi mě, princezno.“

„O tom silně pochybuji. Musíš si být víc než dobře vědom svého vzhledu.“

„To jsem. Můj vzhled dokonce vedl k tomu, že pár lidí učinilo poměrně sporná životní rozhodnutí.“

„Tak proč jsi mi řekl, že jsem tě urazila –?“ Uvědomila jsem si, že si ze mě dělá legraci, a cítila se hloupě, že jsem to hned nepoznala. Znovu jsem ho dloubla do hrudi. „Pořád na mně ležíš.“

„Já vím.“

Nadechla jsem se. „Je od tebe dost neomalené v tom pokračovat, když jsem ti dala jasně najevo, že chci, abys slezl.“

„Je od tebe dost neomalené vpadnout do pokoje oblečená jako –“

„Tvoje milenka?“

Svraštil obočí. „Tak bych ji nenazval.“

„A jak bys ji nazval?“

Hawke, stále napůl roztažený přese mě, se zatvářil, že nad tím dumá. „É... dobrá přítelkyně.“

Část mého já si oddechla, že ji neoznačil nějakým hanlivým výrazem, jaké prý používají muži, když mluví o svých milenkách, ale dobrá přítelkyně? „Nevěděla jsem, že se k sobě přátelé chovají takovým způsobem.“

„Vsadím se, že o těchto věcech toho moc nevíš.“

Jeho pravdivé prohlášení se dalo jen těžko ignorovat. „Jsi ochoten se vsadit na základě jediného polibku?“

„Jediného polibku? Princezno, z jediného polibku se dá poznat celá hromada věcí.“

Zírala jsem na něho a nemohla se zbavit dojmu, že jsem... naprosto nezkušená. Já z toho polibku poznala jen to, jaký jsem z něj měla pocit. Jako by se mě chtěl zmocnit.

„Proč jsi mě nezastavila?“ Přejel mi očima po obličejí a pak níž, kde, jak jsem si uvědomila, se mi rozevřel pláštět a odhalil až příliš tenkou noční košili a její poněkud odvážný výstřih. Upřímně, nevím, co jsem si myslela, když jsem si tu část oděvu oblékala. Téměř jako bych se podvědomě připravovala na... něco. Převrátil se mi žaludek. Pravděpodobnější bylo, že moje noční košile byla falešným projevem siláctví.

Hawkeův pohled se setkal s mým. „Myslím, že už ti začínám rozumět.“

„Znamená to, že vstaneš, abych se mohla pohnout?“

Proč jsi ho nepřiměla vstát? zašeptal ten hloupý, velmi rozumný a velmi logický hlas. To byla výborná otázka. Já jsem přece věděla, jak využít váhu muže proti němu. A co bylo ještě důležitější, měla jsem důtku i přístup k ní. Ale nesáhla jsem pro ni, ani jsem se nijak nepokusila zvětšit prostor mezi námi. Co to znamenalo? Myslím... myslím, že jsem se cítila bezpečně. Příkladnějším v tu chvíli. O Hawkeovi jsem toho moc nevěděla, ale nebyl to žádný cizí člověk. Aspoň mi tak nepřipadal a nebála jsem se ho.

Hawke zavrtěl hlavou. „Mám teorii.“

„Čekám na ni se zatajeným dechem.“

V pravé tváři se mu opět objevil důlek. „Myslím, že jsi přišla do tohoto pokoje s jasným úmyslem.“

V tom se nemýlil, ale pochybovala jsem, že správně odhadne i můj důvod.

„Proto jsi nepromluvila, ani ses mě nepokusila opravit, když jsem si myslel, že jsi někdo jiný. Možná že i vypůjčení toho pláštět bylo velmi

dobře vykalkulovaným rozhodnutím,“ pokračoval. „Přišla jsi sem, protože ode mě něco chceš.“

Chtěla jsem se vůči jeho předpokladu ohradit, ale na jazyk mi nepřišla žádná slova. Mlčení nebylo ani popřením ani souhlasem, ale znovu se mi sevřel žaludek.

Nepatrně se pohnul, rukou se dotkl mé pravé tváře a roztáhl prsty. „Mám pravdu, že ano, princezno?“

Srdce mi divoce skákalo po celé hrudi. Pokusila jsem se polknout, ale vyschlo mi v krku. „Možná... možná jsem si přišla... promluvit.“

„Promluvit?“ Jeho obočí vystřelilo vzhůru. „O čem?“

„O spoustě věcí,“ řekla jsem.

Jeho výraz zjihl. „Například?“

Moje mysl zůstala po několik následujících vteřin neužitečně prázdná a pak jsem vyhrkla první věc, která mě napadla. „Proč ses rozhodl sloužit na Výšině?“

„Ty jsi přišla, aby ses mě zeptala na tohle?“

Vůbec nic na jeho tónu či výrazu nedávalo tušit, že mi věří, ale přikývla jsem, s vědomím, že jde o další příklad, jak moc mi nejdou hovory s lidmi.

Chvilí zůstal zticha a pak řekl: „Přidal jsem se k Výšině ze stejného důvodu jako většina ostatních.“

„A ten je jaký?“ zeptala jsem se, přestože jsem většinu důvodů znala.

„Můj otec byl farmář a to nebyl život pro mě. Moc jiných příležitostí než přidat se ke královské armádě a střežit Výšinu se ale nenabízí, princezno.“

„Máš pravdu.“

Přimhouřil oči a přes tvář mu přeletěl překvapený výraz. „Jak to myslíš?“

„Že neexistuje moc šancí, aby se děti staly něčím jiným, než jsou jejich rodiče.“

„Chceš říct, že neexistuje moc šancí, jak by si děti mohly zlepšit životní postavení, jak by mohly dělat něco lepšího než ti, co tu byli před nimi?“

Přikývla jsem, jak nejlépe jsem mohla. „Přirozený... přirozený řád věcí to ne vždy dovolí. Farmářův syn se stane farmářem, anebo –“

„Anebo se rozhodne stát se strážcem, kde riskuje svůj život. Dostane stálý plat, ale většinou nebude žít tak dlouho, aby si jej užil,“ dokončil. „To nezní jako příležitost, že ne?“

„Ne,“ připustila jsem, protože jsem si myslela totéž. Byla tu i jiná zaměstnání, o něž se Hawke mohl ucházet. Obchodník nebo lovec, ale i ta byla velice nebezpečná, protože vyžadovala, aby se dotyčný často vydával mimo Výšinu. Jen nebyla tak nebezpečná jako přidat se ke královské armádě a sloužit na Výšině. Byly zdrojem jeho utrpení věci, které zažil jako strážce? „Možná neexistuje mnoho jiných příležitostí, ale já si stále myslím – ne, vím to –, že přidat se ke strážcům vyžaduje jistou úroveň vnitřní síly a odvahy.“

„To si myslíš o všech strážcích? Že jsou odvážní?“

„Ano, myslím.“

„Ne všichni strážci jsou dobří lidé, princezno.“

Přimhouřila jsem oči. „To já vím. Síla a odvaha se nerovnájí dobrotě.“

„Na tom se tedy shodneme.“ Jeho pohled spočinul na mých ústech a mně se nevysvětlitelně sevřela hrud.

„Řekl jsi, že tvůj otec byl farmář. Je... odešel k bohům?“

Něco mu přeletělo přes obličej, příliš rychle, než abych to rozluštila.

„Ne. Je naživu a vede se mu dobře. A tvůj?“

Nepatrně jsem zavrtěla hlavou. „Můj otec – oba moji rodiče zemřeli.“

„To je mi líto,“ řekl a znělo to upřímně. „Ztráta rodiče nebo jiného člena rodiny přetrvává ještě dlouho po jejich odchodu, a i když se nám naše bolest může časem zdát menší, nikdy úplně nezmizí. I po mnoha letech si stále myslíme, že bychom udělali cokoli, aby se vrátili zpátky.“

Měl pravdu. Pomyslela jsem si, že právě něco takového je nejspíš zdrojem jeho bolesti. „Zní to, jako bys to znal z první ruky.“

„Znám.“

Vzpomněla jsem si na Finleyeho. Znal ho Hawke dobře? Většina strážců si byla hodně blízka a vytvářela si mezi sebou pouta silnější než

volání krve. Ale i kdyby Finleyeho neznal, určitě znal jiné, kteří zahynuli. „To je mi líto,“ šeptla jsem. „Je mi líto všech, které jsi ztratil, ať to byl kdokoli. Smrt je...“

Smrt byla stálá.

A já jsem jí viděla opravdu hodně. Vzhledem k tomu, jak jsem byla chráněná, bych ji neměla vídat, ale pravdou bylo, že jsem ji viděla až příliš často.

Naklonil hlavu a přes čelo mu spadl vodopád tmavých vlasů. „Smrt je jako stará přítelkyně, která přijde na návštěvu – někdy ve chvíli, kdy je očekávána ze všeho nejmíň, a jindy, když už se jí člověk nemůže dočkat. Není to ani poprvé, ani naposledy, co se stává, ale kvůli tomu není žádná smrt méně krutá nebo nemilosrdná.“

Hrozilo, že se mi v hrudi usadí smutek a vytlačí všechn žár. „To není.“

Náhle sklonil hlavu a jeho rty se přiblížily k mým. „Pochybuju, že tě do tohoto pokoje přivedla potřeba s někým si promluvit. Ty jsi sem nepřišla mluvit o smutných věcech, které se nedají změnit, princezno.“

Věděla jsem, proč jsem sem dnes večer přišla, a Hawke měl už zase pravdu. Nepřišla jsem si povídat. Přišla jsem žít. Získávat zkušenosti. Vybírat si. Být někým jiným, než kým jsem byla. A nic z toho nezahrnovalo mluvení.

Ale já jsem se dnes večer poprvé líbala. Tím by to pro mě mohlo skončit. Anebo by to mohl být večer mnoha dalších „poprvé“. Záleželo jen na mně.

Opravdu jsem...? Opravdu jsem nad tím uvažovala, ať to bylo cokoli? Bohové, já nad tím opravdu uvažovala. Trochu jsem se zachvěla. Vycítil to taky? Nakonec se mi to chvění usadilo v žaludku a vytvořilo uzel z toužebného očekávání a strachu.

Byla jsem Panna. Vyvolená. Moje dřívější jistota, že se o mě bohové nestarají, zeslábla. Co kdyby mě shledali nehodnou? Ale ani teď se mě nezmocnila panika, která by se mě měla zmocnit. Namísto toho jsem pocítila jiskřičku naděje a ta mě znepokojila víc než cokoli jiného.

Vzhledem k tomu, že nebýt uznána za hodnou by mělo ty nejvážnější následky, byl ten nepatrný záblesk naděje zrádný a děsivý.

Kdyby mě neuznali za hodnou, hrozila by mi smrt.

Vyhnali by mě z království.

Kapitola 3

Pokud jsem věděla, jen jeden člověk nebyl při Povznesení uznán hodným. Jeho jméno bylo vymazáno z historie, spolu s veškerými informacemi o tom, kdo to byl a jaké skutky vedly k jeho nebo jejímu vyhnanství. Zakázali mu žít mezi smrtelníky a bez rodiny, podpory a ochrany čelil jisté smrti. Vždyť i vesnice a farmáři s jejich malými Výšinami a strážci trpěli velmi vysokou úmrtností.

Přestože moje Povznesení bylo jiné než u ostatních, pořád bych mohla být shledána nehodnou. Uměla jsem si představit, že trest, který by následoval, by byl velmi tvrdý, ale v tuto chvíli jsem neměla dostatečnou duševní kapacitu, abych se tím zabývala.

Ne. To byla lež.

Já se tím zabývat nechtěla. Měla bych, ale dosud jsem neopustila pokoj. Nezastavila jsem Hawkea. Už jsem se rozmyslela, a to i přesto, že jsem nechápala, proč tu ještě je, se mnou.

Jazykem jsem si navlhčila spodní ret. Pokoušela se o mě závrat' a poprvé jsem se cítila trochu malátně. Sklopil ty neskutečně husté řasy a pozoroval má ústa tak intenzivně, že jsem jeho pohled cítila jako jemné pohlazení. Zachvěla jsem se.

Když prstem přejížděl po okraji mé masky až k místu, kde se saténová stuha ztrácela pod záplavou mých vlasů, jeho oči se mi zdály být ještě jasnější než předtím. „Můžu to sundat?“

Nemohla jsem mluvit, a tak jsem jen nepatrně zavrtěla hlavou.

Hawke se na moment zarazil a pak se mu na tváři objevil ten jeho poloviční úsměv – tentokrát ovšem bez dolíčku. Jeho prst opustil masku a přešel mi po linii čelisti a dolů po krku až k místu, kde jsem měla šňůrkami zavázaný plášť. „A co tohle?“

Přikývla jsem.

Hbitými prsty mi rozvázal plášť a odhodil jeho cípy stranou. Pak konečkem jednoho prstu přešel po výstřihu mé noční košile až k místu, kde se prudce zvedala a klesala má vzdouvající se prsa. Jeho prst následovala směsice vjemů, tolika, že jsem jim nedokázala dát smysl.

„Co ode mě chceš?“ zeptal se, zatímco si hrál s mašličkou mezi mými prsy. „Pověz mi to a já to udělám.“

„Proč?“ vyhrkla jsem. „Proč bys to... dělal? Neznáš mě, a zpočátku sis dokonce myslel, že jsem někdo jiný.“

Na moment se zatvářil pobaveně. „V tuhle chvíli nemám co dělat a navíc mě naprosto fascinuješ.“

Povytáhla jsem obočí. „Protože v tuhle chvíli nemáš kde být?“

„Byla bys raději, kdybych se rozplýval nad tvou krásou, přestože vidím jen polovinu tvého obličej? Který je, mimochodem, velice hezký, aspoň podle toho, co vidím. Byla bys raději, kdybych ti povídal, jak mě uchvátily tvoje oči? Řekl bych, že mají hezký zelený odstín.“

Začala jsem se mračit. „No, asi ne. Nechci, abys mi lhal.“

„Nic z toho, co jsem řekl, nebyla lež.“ Zatahal za mašličku, sklonil hlavu a svými rty se lehounce dotkl mých. Ten jemný dotek mi do celého těla vyslal vlnu vzrušení. „Řekl jsem ti pravdu, princezno. Fascinuješ mě a mě jen zřídka někdo fascinuje.“

„Takže?“

„Takže,“ zopakoval se zasmáním, zatímco jeho rty klouzaly po mé čelisti. „Změnila jsi můj večer. Měl jsem v plánu vrátit se na ubikaci. Možná se pořádně, ale nudně vyspat. Mám však podezření, že pokud dnešní večer strávím s tebou, bude všelijaký, jen ne nudný.“

Mělce jsem se nadechla. Cítila jsem se podivně polichocená, ale

přesto mě pořád mátl jeho motivace. Přála jsem si, aby tu byl někdo, koho bych mohla požádat o vysvětlení, ale kdyby tu někdo byl, bylo by to divné – a trapné. V duchu jsem uviděla ty dvě skleničky vedle pohovky. „Byl tu... byl tu s tebou někdo přede mnou?“

Zvedl hlavu a upřeně se na mě podíval. „To je ale nepatřičná otázka.“

„Vedle pohovky jsou dvě skleničky,“ připomněla jsem mu.

„To je taky nepatřičné, když mi osobní otázky klade člověk, o němž ani nevím, jak se jmenuje.“

Zrudly mi tváře. Měl pravdu.

Odmlčel se na tak dlouho, až se mi do hlavy vloudily pochybnosti. Možná jsem se neměla starat, jestli tu dnes večer měl někoho jiného, ale starala jsem se. Teď už jsem věděla, že to byla chyba. Jednoduše toho na mě bylo moc. Nevěděla jsem nic o něm ani o tom, co –

„S někým jsem byl,“ odpověděl a já pocítila zklamání. „S přítelem, s nímž mě pojí něco naprosto jiného než s majitelkou tohoto pláště. S přítelem, kterého jsem dlouho neviděl. Probírali jsme život, jen sami dva.“

Moje zklamání pominulo. Uvěřila jsem mu. Určitě mi říkal pravdu. Nemusel mi lhát, když mohl mít kohokoli jiného, kdo by ho s nadšením fascinoval.

„Takže, princezno, povíš mi, co ode mě chceš?“

Znovu jsem se přerývavě nadechla. „Cokoli?“

„Cokoli.“ Pohnul rukou, vzal do dlaně mé prso a palcem mi přejel po bradavce.

Byl to nesmírně lehounký dotek, ale já jsem zalapala po dechu, jak mnou projela vlna vzrušení. Moje tělo na jeho dotek zareagovalo po svém a prohnulo se do oblouku.

„Čekám,“ zašeptal, znovu mě pohládl palcem a moje už tak nesouvislé myšlenky se rozlétly na všechny strany. „Pověz mi, co máš ráda, a já udělám všechno proto, abys to milovala.“

„Já...“ Skousla jsem si spodní ret. „Já nevím.“

Hawkeův pohled se setkal s mým. Pozoroval mě tak dlouze, až jsem se začala strachovat, že jsem pronesla něco nevhodného. „Povím ti, co

chci já.“ Palcem pomalu kroužil kolem nejcitlivější části mého těla.
„Chci, aby sis sundala masku.“

„Já...“ Tělem mi projel prudký, pulzující záchvěv. Připadala jsem si jako očarovaná opojným kouzlem. Cítila jsem... co jsem nikdy v životě necítila. Byla to muka, ostrá, sladká, jiná. „Proč?“

„Protože tě chci vidět.“

„Vidíš mě.“

„Ne, princezno,“ opáčil a sklonil hlavu, dokud svými rty nekopíroval výstřih mé noční košile. „Chci tě vidět doopravdy, hlavně ve chvíli, kdy na sobě nebudeš mít noční košili a mezi tebou a mými rty nebude vůbec nic.“

Než jsem se zeptala, jak to myslí, skrz tenkou hedvábnou košili jsem ucítila klouzání jeho vlhkého, horkého jazyka. Hlasitě jsem zasténala, překvapená tím, co dělá, i proudem tekutého žáru, který to vyvolává, ale pak zvedl oči, setkal se s mým pohledem a svými rty obemknul mou bradavku. Začal ji sát, silně a dlouze a moje sténání přešlo v nárek, kvůli němuž se později určitě propadnu hanbou do země.

„Sundej si masku.“ Zvedl hlavu a položil mi ruku na bok. „Prosím.“

Kdybych to udělala, nepoznal by mě. At' s maskou, nebo bez, Hawke by nikdy nezjistil, kdo jsem, ale...

Kdybych si sundala masku, řekl by totéž, co často říkával vévoda? Že jsem uměleckým dílem i tragédií v jednom? A co by udělal, až by narazil na nerovnosti kůže na mém břichu a stehnech? Hrůzou by ucukl pryč?

Naskočila mi husí kůže.

Nepromyslela jsem si to.

Ale vůbec.

Nádherný, vzrušující žár pohasl. Hawke nepatřil k Povzneseným, ale vzhledem vypadal skoro jako oni, protože byl téměř bez chybičky. Nikdy dřív jsem se za své jizvy nestyděla. Ne, protože byly dokladem hrůz, které jsem přežila. Ale kdyby je zahlédl on –

Hawke sklouzl rukou k vnější straně mého pravého stehna, kde měla noční košile rozparek, a zarazil se, přímo na jílci mé dýky. „Co to...?“

Než jsem se stihla znovu nadechnout, vytáhl dýku z pouzdra a jeho prsty se přitom dostaly nebezpečně blízko jedné z mých jizev. Posadila jsem se, ale byl rychlejší a zhoupl se dozadu.

Od rudé čepele se odrazilo světlo svíčky. „Krevel a vlkodlačí kost.“

„Vrať mi ji,“ žadonila jsem, zatímco jsem se hrabala na kolena.

Přejel pohledem z dýky na mě. „To je jedinečná zbraň.“

„Já vím.“ Přes ramena mi spadl vodopád vlasů.

„Taková zbraň není zrovna levná,“ pokračoval. „Proč něco takového vlastniš, princezno?“

„Byl to dárek.“ Což byla pravda. „A nejsem tak hloupá, abych přišla na místo, jako je tohle, neozbrojená.“

Chvilí na mě civěl a pak se znovu soustředil na dýku. „Nosit zbraň a nemít tušení, jak ji použít, není zrovna moudré.“

Stejně náhle, jako u mě před pár okamžiky vyvolal vzrušení, ve mně teď probudil podráždění. „Proč si myslíš, že ji neumím použít? Protože jsem žena?“

„Nemůže tě překvapovat, že jsem v šoku. Není běžné, aby se ženy v království Solis učily, jak používat dýku.“

„Máš pravdu.“ A vskutku měl. Nebylo společensky vhodné, aby ženy zacházely se zbraněmi nebo se uměly bránit. Obojí mě vždycky rozčilovalo. Kdyby se moje matka uměla bránit, mohla být dosud tady. „Ale já ji umím použít.“

Pravý koutek jeho úst vystřelil vzhůru. „Ty mě vážně fascinuješ.“

Neuvěřitelně rychle se napřáhl a zabodl dýku do postele. Vyjekla jsem. Ráda bych věděla, co si o tom pomyslí majitelé Rudé perly. Ale to už se na mě Hawke vrhl a povalil mě zpátky na matraci, zalehl mě celou svou vahou a přitiskl se ke mně tak, že se všechny naše zajímavé partie dotýkaly. Jeho ústa se spojila s mými –

Vtom někdo zabušil pěstí na dveře a přerušil ho, ať chtěl udělat cokoli. „Hawke?“ ozval se mužský hlas. „Jsi tam?“

Ztuhl, zavřel oči a horce na mě dýchl.

„Tady Kieran.“ Muž se představil jménem, které jsem neznala.

„Jako bych to nevěděl,“ zamumlal si Hawke pod vousy. Tiše jsem se zahihňala. Otevřel oči a na jeho tváři se opět objevil ten poloviční úsměv.

„Hawke?“ Kieran znovu zatloukl na dveře.

„Myslím, že by ses mu měl ozvat,“ zašeptala jsem.

„Krucinál,“ zaklel. Ohlédl se přes rameno a zavolal: „V tuhle chvíli jsem naprosto a šťastně zaneprázdněný.“

„To nerad slyším,“ odpověděl Kieran, když se Hawke opět otočil ke mně, a zase zabouchal. „Ale to vyrušení je nevyhnutelné.“

„Jediná nevyhnutelná věc, kterou vidím, je tvoje zlomená ruka, jestli ještě jednou zatlučeš na ty dveře,“ varoval ho Hawke. Vykulila jsem oči.

„Co je, princezno?“ Ztišil hlas. „Řekl jsem ti, že mě vážně fascinuješ.“

„V tom případě musím riskovat zlomenou ruku,“ zareagoval Kieran.

Z hloubky Hawkeova hrdla vyšlo frustrované, téměř zvířecí zavrčeni. Naskočila mi husí kůže.

„Přijel... přijel ten posel,“ dodal Kieran skrz dveře.

Hawke se zasmušil. Začal pohybovat rty, jako by si sám pro sebe něco mumlal, ale já jsem nic neslyšela.

Náhly chlad odehnal část žáru. „É... posel?“ zeptala jsem se.

Hawke přikývl. „Přivezl zásoby, na které čekáme,“ vysvětlil. „Musím už jít.“

Souhlasně jsem přikývla. Chápala jsem, že musí pryč, a sáhla jsem mezi nás, abych se přikryla svým pláštěm.

Hawke se dlouho nepohnul, ale nakonec se přece jen odsunul a vstal. Zavolal na Kierana a ze země zvedl svou košili. Vytrhla jsem zapomenutou dýku z postele, a než si přetáhl košili přes hlavu, na rameno si zavěsil bandalír a kolem pasu utáhl opasek, rychle jsem ji zastrčila do pouzdra. Na bocích měl dvě pouzdra na zbraně, kterých jsem si předtím nevšimla.

Z truhlice poblíž dveří sebral dva krátké meče a já jsem si pomyslela, že až příště vrazím do nějaké místnosti, měla bych se nejdřív pořádně rozhlédnout kolem sebe.

Jejich čepele byly vybroušené do hroznivé, smrtící špičky. Obě zbraně byly určeny k boji zblízka. Měly pilovité okraje, aby snadno prořízly maso i svaly.

I s takovými zbraněmi jsem uměla zacházet, ale nechala jsem si to pro sebe.

„Vrátím se, hned jak to bude možné.“ Zastrčil oba meče do pouzder. „Přísahám.“

Přikývla jsem.

Hawke se na mě zahleděl. „Slib mi, že tu na mě počkáš, princezno.“

Moje srdce udělalo kotrmelec. „Slibuji.“

Obrátil se k odchodu, ale u dveří se ještě jednou zastavil. Otočil se ke mně. „Těším se, až se vrátím.“

Otevřel dveře jen tak, aby jimi mohl proklouznout, a byl pryč. Já jsem zůstala zticha. Když za ním zaklaply dveře, vydechla jsem dlouho zadržovaný dech a sklopila oči ke své noční košili. Místo na mých prsou bylo dosud vlhké a bílá látka byla téměř průsvitná. Tváře se mi studem zbarvily do ruda. Sklouzla jsem z postele a postavila se na překvapivě zesláblé nohy.

Zvedla jsem pohled ke dveřím a zavřela oči. Nevěděla jsem jistě, jestli to vyrušení pro mě bylo zklamáním, či úlevou. Popravdě, byla to směsice obou, protože jsem Hawkeovi lhala.

Až se vrátí, já už tu nebudu.

„Co jsi dělala včera v noci?“

Přestala jsem se soustředit na vdolek v puse a otočila se k čekatelce naproti mně.

Tawny Lyonová byla druhou dcerou úspěšného obchodníka. Když jí bylo třináct let, věnoval ji během rituálu královskému dvoru. Byla vysoká a mrštná, měla sytě hnědou kůži a okouzlující hnědé oči. Její krása byla záviděníhodná. Někteří z čekatelek a čekatelů, kteří se připravovali na to, až se po Povznesení připojí ke královskému dvoru, byly

přiděleny různé úkoly. Tawny byla přibližně stejně stará jako já, a tak se krátce po svém rituálu stala mou společnicí. Některými z řady jejích povinností bylo dělat mi společnost anebo mi pomáhat při koupeli či oblékání, kdybych to snad vyžadovala.

Tawny byla jednou z mála lidí, díky nimž jsem se dokázala smát i těm největším hloupostem. Vlastně byla jednou z mála lidí, kteří se mnou měli dovoleno mluvit. Skoro se dalo říct, že byla mojí přítelkyní, a já jsem ji za to měla upřímně ráda.

Věřila jsem, že má ráda i ona mě anebo že jí na mně aspoň trochu záleží, ale být se mnou, pokud jsem jí nedala volno, bylo jednou z jejích povinností. Kdyby nedostala za úkol být mou společnicí, nikdy bychom spolu nemluvíly. Ne že by nechtěla, ale spíš proto, že by se jí týkalo totéž co ostatních: měla by zakázáno stýkat se se mnou anebo by se v mé přítomnosti měla na pozoru.

To vědomí mě často velmi tížilo. V takových chvílích mi připadalo, že mě na hrudi studí kus ledu. Ale přestože jsem věděla, že naše přátelství vzniklo z povinnosti, důvěřovala jsem jí.

Tedy aspoň do jisté míry.

Věděla, že mám za sebou výcvik, ale netušila nic o věcech, s nimiž jsem občas pomáhala Vikterovi, a už vůbec neměla ponětí o mých darech. Ty věci jsem si nechávala pro sebe, protože podělit se o tu informaci by znamenalo dát její život či životy ostatních všanc nebezpečí.

„Byla jsem tady.“ Smetla jsem si z prstů máslové drobky a mávla rukou po stroze zařízené místnosti. Nacházely jsme se v malém předpokoji, který se otevíral do mojí ložnice. Byla tu jen dvě křesla u krbu, skříň a truhlice, postel, jeden noční stolek a těžká kožešina pod našima nohama. Ostatní měli víc... pohodlí. Tawny měla v pokoji krásnou pohovku a na podlaze několik měkoučkových koberečů. Věděla jsem, že některé čekatelky a čekatelé mají toaletní stolky, psací stoly, na stěnách police s knihami, a dokonce elektřinu.

Během let ty věci z mé ložnice jedna po druhé mizely jako trest za moje přestupky.

„Nebyla jsi tu,“ oponovala Tawny. Jednoduchý drdol se pokoušel – a nezvládal – udržet kupu její hnědých a zlatých kudrn pryč z obličeje. Víc než pár se jich uvolnilo a spočinulo jí na tvářích. „Krátce po půlnoci jsem tě přišla zkontrolovat a nebyla jsi tu.“

Moje srdce vynechalo jeden úder. Příhodilo se něco, kvůli čemu za mnou vévoda nebo vévodkyně Tawny poslali? Kdyby ano, Tawny by mi o tom jistě pověděla. A i kdyby ne, už dávno bych to věděla.

Vévoda by si mě totiž okamžitě zavolal na kobereček.

„Proč jsi mě přišla zkontrolovat?“

„Měla jsem dojem, že jsem zaslechla, jak se otevírají a zavírají dveře, a tak jsem se rozhodla zjistit, co se děje. Ale tady nikdo nebyl.“ Odmlčela se. „Nikdo. Ani ty.“

Nebylo možné, aby zaregistrovala můj návrat. Použila jsem starý vchod pro služebnictvo, a přestože ta dvířka vrzala jako pytel kostí, nemohla nic slyšet, protože měla pokoj na opačné straně, než kde stála moje postel. Ta dvířka byla důvodem, proč jsem nikdy nežádala o přestěhování do novějších, zrenovovaných částí pevnosti. Těmi dvířky jsem měla přístup do téměř každé části hradu a mohla jsem přicházet a odcházet, jak se mi líbilo, aniž by mě někdo viděl.

To víc než vynahrazovalo nedostatek elektřiny a neustálý ledový průvan, který pronikal okny bez ohledu na to, jak moc venku svítilo slunce.

Při pohledu na zavřené dveře do chodby mi zvlhly dlaně. Hledal mě tu včera někdo? Znovu jsem si musela připomenout, že už bych to dávno věděla, takže se Tawny pravděpodobně jen něco zdálo.

Podle to, jak jsem Tawny znala, jsem věděla, že mi nedá pokoj, dokud jí to nějak nevysvětlím. „Nemohla jsem spát.“

„Noční můry?“

Přikývla jsem a okamžitě jsem se kvůli soucitu, který se jí vkradl do očí, cítila trochu provinile

„V poslední době tě trápí dost často.“ Opřela se o opěradlo. „Víš jistě, že nechceš zkusit ten lektvar na spaní, který pro tebe namíchal ranhojič?“

„Vím. Nelíbí se mi představa, že –“

„Bys nevěděla o světě?“ dokončila za mě. „Není to tak špatné, Poppy. Jen si pořádně odpočineš. Mám-li být upřímná, když skoro nespíš, myslím, že bys to měla aspoň zkusit.“

Už jen při představě, že bych pozřela něco, co by mě uspalo natolik hluboce, že by mou ložnici musela pochodovat armáda, abych se vzbudila, mě polil pot. Byla bych naprosto bezmocná a něco takového bych nikdy nedopustila.

„Tak co jsi dělala?“ Odmlčela se. „I když bych se spíš měla zeptat, kam jsi šla?“ Přimhouřila oči, zatímco já jsem okouzleně pozorovala jemný lem ubrousku. „Vyklouzla jsi ven, že?“

Tím Tawny dokázala, že mě zná stejně dobře jako já ji. „Jak si něco takového můžeš myslet?“

„Copak to neděláš každou chvíli?“ Když jsem se na ni podívala, rozesmála se. „No tak, prozrad' mi, co jsi dělala. Určitě to bylo víc vzrušující než to, co jsem dělala já, jelikož jsem poslouchala žvatlání komorné Cambriové o nevhodném chování některých čekatelek a čekatelů. Vymluvila jsem se na silně podrážděný žaludek, jen abych mohla pryč.“

Zahihňala jsem se. Udělat něco takového bylo pro Tawny typické. „S tou komornou je těžké pořízení.“

„To je příliš laskavé hodnocení,“ poznamenala.

Zazubila jsem se a natáhla se pro šálek kávy se smetanou. Komorné byly služebné samotné vévodkyně, které jí pomáhaly vést domácnost, ale zároveň dohlížely na čekatelky. Komorná Cambriová byla jako saň a naháněla hrůzu i mně.

„Vyklouzla jsem ven,“ přiznala jsem se.

„Beze mě? A kam jsi šla?“

„Až ti řeknu, kde jsem byla, možná se budeš zlobit.“

„S největší pravděpodobností.“

Koukla jsem na ni. „V Rudé perle.“

Vykulila oči tak, že je měla velké jako podšálky, které ležely na tácu mezi námi. „To myslíš vážně?“

Přikývla jsem.

„Nemůžu...“ Vypadala, že se musí zhluboka nadechnout. „Jak?“

„Půjčila jsem si plášť od jedné služebné a nasadila jsem si masku, kterou jsem našla.“

„Ty... ty prohnaná malá zlodějko.“

„Plášť jsem dnes ráno vrátila, takže si nemyslím, že mě můžeš nazývat zlodějkou.“

„Koho zajímá, jestli jsi ho vrátila?“ Naklonila se dopředu. „Jaké to bylo?“

„Zajímavé,“ řekla jsem, a když žadonila o další detaily, pověděla jsem jí, co jsem viděla. Naprosto ji to uchvátilo. Hltala každé moje slovo, jako bych jí vyprávěla o obřadu nutném k dokončení Povznesení.

„Nemůžu uvěřit, že jsi mě nevezla s sebou.“ Našpulila pusy a znovu se opřela o opěradlo, ale vzápětí se zase vymrštila dopředu. „Viděla jsi někoho, koho znáš? Loren tvrdí, že tam chodí téměř každý druhý večer.“

Loren, další čekatelka, tvrdila spoustu věcí. „Neviděla jsem ji, ale...“ Odmlčela jsem se, protože jsem nevěděla jistě, jestli jí mám povědět o Hawkeovi.

Odešla jsem necelých deset minut po něm. Oddechla jsem si, že nikde v dohledu nebyl ani Vikter. Ani ta cizí žena, která věděla víc, než by měla. Udělala jsem všechno, co bylo v mých silách, abych nemyslela na to, co se v tom pokoji stalo.

Což znamenalo, že jsem na to začala myslet hned, jak jsem si lehla do postele. Dokud se mě nezmocnilo naprosté vyčerpání, přehrávala jsem si v hlavě všechno, co řekl... všechno, co udělal. A probudila jsem se s tou nejpodivnější frustrací, bolestí v hrudi a podbřišku.

„Ale co?“ vyzvíдалa.

Chtěla jsem jí to povědět. Bohové, opravdu jsem se chtěla s někým podělit o to, co jsem prožila s Hawkem. Měla jsem stovku otázek, které se ze mě tlačily ven, ale včerejší noc byla jiná. Překročila jsem významnou hranici, a přestože jsem neměla pocit, že bych tím snížila svou hodnotu nebo udělala něco zcela špatného, věděla jsem, že moji poručníci